

Славчо Красински

Богатството

Пътникъ ли мине къмъ долни край на селото, овчаръ ли стадо прибира, всѣки ще спре предъ вехтата кжщурка на чичо Матейко, ще спре да послуша неслушани пѣсни.

Кжщурката бѣше на долния край на селото — нищо и никаква нагледъ, покрита съ сплѣстена слама и снопове отъ царевични стѣбла. По ржбоветъ на сламения покривъ бѣлѣха наредени камъни, сложени тамъ отъ незнайни години, да пазятъ сламата отъ силни вѣтрове. Човѣкъ би помислилъ, че колибата нѣма да издържи нито единъ напънъ на бурята, но години минаваха, идваха други, а Матейко живѣеше своя тихъ и честенъ животъ подъ старата стрѣха. Неговата кротка стопанка му бѣше отгледала три зачервени деца, които си приличаха като китчица зрѣли черешки. Цѣлиятъ имъ имотъ бѣше отъ нѣколко ниви и едно лозе, огранено отъ четиритъ страни съ високи, стройно подкастрени акации. Дветъ по-голѣми деца ходѣха на училище, а малкото пощрапва следъ полата на стрина Матейковица, пада по двора и писука като пиленце. Селянитъ се чудѣха на чудния животъ въ старата кжщурка. Когато дойдатъ усиленитъ работни дни и хората плззнатъ като мравки изъ полята, Матейко и стопанката му излизаха въ тъмно и въ тъмно се връщаха. Мотиката така бѣше привикнала къмъ рамото на кротката жена, че можеше самичка да се крепи на него, заедно съ увисналитъ торби, котлета и бѣкли. Вечеръ,